

Ve službě na SH.

Tak jak jsem slíbil, vracím se do svého mládí, myšlenkami i pocitem, že mé tělo je stále jen dvacet let stáročím. Při tom psaní omládnou a má mysl se rozveselí a hlavou se ženou myšlenky na holky, jako tehdy. Pocházím z Prahy, vyučil jsem se černému řemeslu a boxoval za Uhelné sklady Praha. Štěstí mi však nepřálo. Do žádné Rudé hvězdy jsem se nedostal, nebyl o moji váhu zájem. A tak, no šup na čáru, prý si na mne někdo vzpomene. Ale nevzpomněl. V Potůčkách jsem si odkroutil bez pěti měsíců, dva roky. Pak k silničnímu praporu, ale to je jiná historie.

Pořád je ještě 21.10.1964, ale už je po rozkaze. A tak jak jsem vám říkal už posledně, jdu s Otou Krízlem a jeho Bojarem na skrytou hlídku na stanoviště 3/18, tedy přibližně naproti hraničnímu kameni stejného čísla. A povím i co to obnášelo. Je cca 17.15 hod. Vyzvedáváme si u DR zbraně a dva naplněné zásobníky, vše proti podpisu. Jednou týdně výkoňák se dvěma VZS přepáskovává všechny provozní zásobníky. Každá ztráta by byla zjistitelná a kontráši by měli hody. Ústroj šedesátky s pláštěm, ale zatím bez oteplovací vložky, kanady, malou polní. Baterky, pojítka, pouta, signální pistoli, světlice, opasek, sumku na zásobníky a samozřejmě břízu vz. 58.

Tak už to všechno máme, upravit se a jdeme k DDR na vydání rozkazu. A pak to bylo vždy stejné, ale DDR věděl, že jsme vypadli do terénu. Osa přesunu, čas přesunu a tak, kdo nás vystřídá, kdy nás vystřídá, kdy návrat, hlášení návratu. Před rotou v určeném koutku, natáhnout sapík, ránu jistoty a zasunout zásobník. Ota bere Bojara z kotce a jdeme na to. Cesta na stanoviště není daleká, asi kilometr. Projdeme vesnicí, obejdeme nádraží a už kontrolujeme pás a SiS až na konec úseku a vracíme se k zemljance stanoviště hlídky. Heslo – „odezva“. „Ahoj. Ahoj, nic se nedělo, nic nového, kluci mějte se...“, a stará hlídka odchází.

Napíchneme pojítka, ohlásíme zaujetí stanoviště DR. Bojar si lehá na jeho kožich, už je mazák a tak už ví, jak to probíhá. Tlumeně klábosíme o všem možném, poslouchám mazácké rady do života. Já nekouřím, ale Ota ano a dává utajené cigárko, protože kouřit se nesmí... ale co. Občas vykouknu hlavou nad terén, omrknu to a cigárko je u konce. Ota prozvání na rotu, že jdeme přezkoušet SiSku. Vylezeme na chodníček, jdeme podél pásu, kontrolujeme. Protože je SiSka rozdělená do úseků, každý úsek má svoji přípojku pro pojítka, nahlásíme kontrolní zkrat a izolovanou tyčí zkratujeme jednotlivé úseky. Jsou v pořádku. V opačném případě, spojaři do terénu a opravit. Na rotě musel být přítomen vždy alespoň jeden spojař.

Kontrola je provedena, zalezeme do zemljanky a čekáme na případný signál. Přezkoušíme Bojarovi obojek, jestli svítí pro případ útoku na volno. Už je tma tmoucí. Že nevíte co to je? V případě zkratu na SiS se psovi rozsvítí obojek a je vycvičen sám provést zadržení narušitele do doby doběhnutí hlídky. V určených časech se hlásíme na rotě pro kontrolu, že nespíme. Hlásit se musíme oba dva pro pořádek. Čas ubíhá a už pomalu čekáme na vystřídání. Hola hola postel volá.

Nejhorší je jít na hlídku ve dvě hodiny v noci, to byste spali třeba ve stoje. Ale bacha, po půlnoci je čas, kdy chodí prověrky, tedy kontroly a provádí cvičné zadržení. Horší, když dorazí na stanoviště a spí hlídka i pes. I to se stávalo. No to byl průser, ani se neptejte!! A střídání už je tady. Do pelechu dorazíme tak o půlnoci.

Jdeme potmělou vesnicí, jen pouliční lampy svítí a výklad prodejny. Ale o kus dál, už je světlo jako ve dne. To je ten úsek, co o něm píše Holec. Samá 500W lampa, žádná SiS, žádný pás. Na rotu už jen deset minut. Vybít zbraň, ránu jistoty. Zbraň a náboje odevzdat DR, zdlábnout krajíc chleba s něčím, svléknout a postel. Budíček pro sloužící četu neplatí. Budíček je snídaně. Napít se na jídelně čaje, vyčůrat a už ho беру. Mazák nemazák, spát se musí.

Máme mít osm hodin spánku nepřetržitě, ale kde ty loňské sněhy jsou. Na rotě je pořád nějaký hluk. Ale když jste po druhé hlídce už je vám to úplně jedno a spíte jako pařez. Na 3/24 se opravuje SiSka, tak šla po rozvodu jiná KH se spojaři a já jdu místo nich sloužit odpoledne. A hola hola, snídaně volá. Jdu se najíst a pak teprve vše ostatní, včetně hygieny. Výkoňák nemá žádné potřeby a tak jdeme hrát do zimní zahrady pinec. Mazáci to jsou větší páni. Mastí kulábr. Někdy i výkoňák si přijde zahrát. Ještě před obědem běží na kinosále nějaký film. A že je to sál! Bývaly tu taneční zábavy, i ochotnické divadlo se tu hrálo. I boxeři ze všech RH tu měli měsíční soustředění před ME, včetně Bohouše Němečka.

Oběd. Co bylo tentokrát už nevím, ale Pavinger i Milánek se činili. Nacpal jsem se do sytosti a pomalu se morálně chystám do služby. Tentokrát je to na špačkárnu na 3/24. Se mnou jde mazák, jméno mi už nějak vypadlo. Procedura je zcela stejná jako večer, to nebudu popisovat. A tak hnedle po obědě kráčíme na stanoviště a máme to až do příchodu hlídky další čtyři, tedy cca. Do 17 hod. Od roty jdeme kus po silnici do Potůčků a tam kde začíná KP levého úseku nastupujeme k pásu a fungujeme jako KH až k pozorovatelně. Šlapem kopec, kde je dnes sjezdovka, to se zahřejeme a pak už to jde. Dorazili jsme ke špačku. Stará hlídka sestupuje, heslo – „veslo“ a už se drápem nahoru. Už jsme tam. Ač se to nemá, část ústroje na lavičku, sedáme a čumíme každý na opačnou stranu. No má se stát, nebo přecházet, ale to v cca. 10 m výšky není vidět. Podle KP nás nikdo nepřekvapí a z vnitrozemí? Kdo by se drápal tím pralesem.

Co máte na špačku dělat? Vyčůrat z ochozu, posvačit a povídat. A o čem se povídá nejvíce, no přeci o holkách. A protože na řadě jsou první bažanti, tak povídám v kostce asi toto. Měl jsem doma v Praze dívčinu, šla po mě, boxoval jsem za Uhelné sklady. Chodila na tréninky a tak jsem ji pak doprovázel. Když jsme přišli k jejímu domu, měl průjezd, jsem ji mámil a mámil. Ale nikdy mi nedala. Rukou, no rukou mě vyřídila skoro vždy, ale do místa rozkoše mě nikdy nepustila. Jednou nepřišla na trénink, tak jsem si řekl, že za ní zajdu. Tak jo, jdu, zazvoním, co se může stát?

Přicházím k domu, cosi vidím v průjezdu. Aerovka 35-ka kabriolet a nějak divně se kymácí. Dojdu blíž, do boha!! On ji, tedy moji dívku v té Aerovce nějaký borec klátí. To mě tedy pořádně naštválo. Ve vzteku jsem chytnul Aerovku za přední nárazník a...

Nebyl jsem žádná padavka, boxoval jsem polotěžkou. Vzteky jsem Aerovku zvednul za nárazník asi metr vysoko, ale nárazník nevydržel a řach! Ještě jsem jim hodil nárazník na kapotu, no a to byl konec lásky. No a v přijímači ze mě vzpomínky vyhnali.

Pomalu se stmívá, na špačku jsme poslední, končíme, ať ještě v půl šesté stihneme teplou večerí. Když jsme se u DR hlásili, tak jsem se dozvěděl, že mám vycházku. Umýt, převléci, vycházkovou knížku a jdu s kámošema z výcvikáče na Haldu na to pivko...

Tehdy vojín Jiří Vokolek.